

ANOTACE

Tato diplomová práce se zabývá ženami, které se v letech 1890-1921 aktivně podílely na boji Irů za národní nezávislost. Ženy, jimž je věnována hlavní pozornost, nebyly pouhými pomocnicemi mužů. Přestože Irsko té doby bylo vysoce konzervativní zemí, kde obě pohlaví měla striktně vymezenou roli, tyto ženy se dokázaly postavit společenským konvencím. Založily vlastní národní organizace, které svou velikostí a zejména prominencí neměly v tehdejší Evropě obdoby. Využily každé příležitosti uplatnit se na poli politickém i vojenském a pár z nich dokonce zaujalo vysoké politické funkce. Vedle postižení konkrétních aktivit žen ve prospěch národního boje si tak tato práce klade za cíl zhodnotit vzájemný vztah mezi nacionalismem a otázkou emancipace žen. Vše je sledováno na pozadí hlavních událostí anglo-irského konfliktu. Podle nich je také práce rozdělena chronologicky do tří hlavních kapitol na dobu před první světovou válkou a po ní. Právě světová válka totiž bezprostředně umožnila rozpoutání Velikonočního povstání a následný vznik masového revolučního hnutí v Irsku. Práce končí ziskem dominia pro jižní část ostrova. I když radikálové pokračovali v boji za úplnou státní svrchovanost pro sjednocené Irsko, tvořili již jen hrstku populace. Ženy se pak z hlavního dění v Irsku opět vytratily.

Klíčová slova: Irsko, 20. století, nacionalismus, feminismus